

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939927360/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ellevte Brev

Den 28de Juni 1849.

Da Deres Veninde ikke er rask nok til selv at skrive, har hun bedet mig slutte hendes Brev, og fortælle Dem hvad her er passeret. Men først vil jeg dog berolige Dem, med Hensyn til hendes Tilstand; hun har været syg, meget heftigt angreben, men nu er, Gud være lovet al Fare forbi, og hun har faaet den Fred i sit Sind, som hun saa hellig trængte til. Hun beder mig henvende mig til Dem med samme Fortrolighed, som til hende selv, og det falder mig heller ikke vanskeligt. Min Claras Veninde kan jeg ikke betragte ganske som en Fremmed, thi vi ere jo beslægtede i een Følelse: Kjærlighed til hende.

Da min Broder modtog Claras Brev, som paa en saa ubegribelig Maade forandrer vor Glæde og Munterhed til Bestyrtelse og Uro, var jeg ikke tilstede. Senere kom jeg for at tale med ham, men fandt hans Dør laaset, og hørte ham selv gaae op og ned med stærke Skridt. Jeg bad ham saalænge om at lade mig komme ind, til han endelig aabnede Døren, og taus rakte mig hendes Brev. Det har Clara ikke skrevet! Det maa være en Misforstaaelse! raabte jeg, men han hørte mig ikke. »Hun siger, hun er mig uværdig,« udbrod han pludseligt: »Havde hun sagt, at jeg var hende uværdig, da vilde jeg mistet hende, og dog takket Gud!«

Jeg ilede til Clara, da jeg var overbevist om, at det Hele var en Misforstaaelse, og at jeg snart kunde vende tilbage til min Broder med Haab og Trøst. Da jeg saa Clara, glemte jeg alt andet, af Bekymring over hendes Tilstand. Hendes Sinds Kamp og Uro, samt de to Nætters Vaagen havde taget skrækkeligt paa hende. Jeg anvendte alle mine kjærligste Overtalelser, for at formaae hende til at hvile lidt. Hun stirrede som drømmende paa mig; men pludselig vendte hun Hovedet bort, rev sig løs fra mig, og sagde: »Hold ikke af mig, Anna! Tal ikke saaledes til mig! Du troer – Du veed ikke – Læs det!« Det var det begyndte Brev til Dem, hun rakte mig. Jo, jeg

veed alt, sagde jeg; men troer Du da derfor, jeg holder mindre af Dig? Ere vi ikke Veninder, Søstre? Kan noget i Verden forandre min Kjærlighed til Dig, og Din til mig? Men vær nu ogsaa god imod mig, og læg Dig lidt til Hvile; saa vil jeg læse imens. Endelig lod hun sig overtale til at lægge sig paa Sengen, og faldt snart, af Mæthed, i en dyb Søvn. – Af Brevet saae jeg bekræftet, hvad jeg allerede var vis paa, at hun elskede min Broder; det Øvrige forstod jeg ikke rigtig, men der maa jo have været en eller anden Idee, som hun tidligere har besluttet at leve for. Jeg var fuldkommen trøstet, thi jeg var vis paa at hun nok vilde indsee, hvor overilet det var, at opgive sin egen og Andres virkelige Lykke for et saadant Løftes Skyld.

Min Broder lukkede mig strax ind, da jeg sagde, at jeg kom fra Clara. Jeg gav ham taus Brevet, som jeg havde taget med, og som han strax læste. Han blev ved at gaac op og ned ad Gulvet med stærke Skridt, men standsede af og til, for atter at læse Brevet, som han knugede saa fast i Haanden, som om han var bange for at miste det igjen. Udtrykket i hans Ansigt forandredes lidt efter lidt; han aandede dybt, som han var befriet fra en tung Byrde, og hans Øine straaledede forunderligt. Endelig standsede han foran mig, og jeg greb hans Haand, med de Ord: Alt kan endnu blive godt! Ikke sandt? – »Gud være lovet! hun er en Engel!» udbrød han i en sagte, men lidenskabelig Tone. – Ja, det er hun, svarede jeg, men der seer man at selv Engle kunne feile! Af en altfor overdreven Enthusiasme for Himlen, havde hun nær forspildt baade Din og sin egen Lykke. Men nu skal det nok blive godt! Dog, lov mig een Ting! Søg ikke idag at røkke hendes Beslutning. Hun er syg og i en exalteret Stenning. Du alene kan trøste og berolige hende. Er hun først rask, vil hun let indsee – »Hvad mener Du?» afbrød han mig heftigt: »Er det muligt, at Du saaledes kan misforstaae Clara og mig? Troer Du, hun for en Caprice, for en overspændt Lyst til at være Martyr, vilde opoffre den Mand hun elsker? Thi hun elsker mig! Hende kalder Du overdreven! Saa maa Vorherre selv være en Caricatur, thi findes hans Billede uforfalsket blandt Menneskene, saa er det nedlagt i hendes rene Sjæl.« Alt begyndte at løbe rundt for mig. Min Gud! sagde jeg; forstaaer jeg Dig ret? Du vil ikke prøve paa at overtale hende? – »Nei,« svarede han: »før vilde jeg prøve paa at rive en Sjerne ned fra Himlen! Men hvor er hun? Jeg maa see hende, tale